

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobců: a) Ing. E. P.
bytem X
b) S. P.
bytem X
c) B. J.
bytem X
d) J. G.
bytem X

všichni zastoupeni advokátkou Mgr. Renatou Wachtlovou
se sídlem Pražská 346, Hořovice

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství,**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

za účasti: 1. MUDr. O. P.
2. K. Z.
3. MVDr. M. Z.
4. Mgr. J. P.
5. K. N.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

6. MUDr. H. Z.
všichni bytem X

7. Ing. K. P.
bytem X
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Janem Luhanem
se sídlem Masarykova 1250/50, Lysá nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 27. 8. 2024, č. j. MZE-4048/2024-11155, sp. zn. 19PV25182/2013-12142

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 27. 8. 2024, č. j. MZE-4048/2024-11155, sp. zn. 19PV25182/2013-12142 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení **v části**, v níž žalovaný změnil zrušující výrok rozhodnutí Státního pozemkového úřadu č.j. 102135/2013 ze dne 4. 4. 2013 u pozemků p.č. **XA**, p.č. **XB**, p.č. **XC**, p.č. **XD** a p.č. **XE** v k.ú. **XA** a pozemku p.č. **XF** v k.ú. **XB**.
- II. Ve zbytku **se žaloba zamítá**.
- III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět věci

- 1. Dne 31. 3. 2003 vydalo Ministerstvo zemědělství – Pozemkový úřad Beroun (dále jen „PÚ Beroun“) rozhodnutí zn. 107/2003/5103-Ba1890/90-Vá (dále jen „*rozhodnutí PÚ Beroun*“), kterým bylo postupem podle § 9 odst. 4 zákona o půdě určeno, že účastníci řízení /žalobkyně c) a d), osoby zúčastněné na řízení 1 a 7 a právní předchůdci ostatních žalobců i osob zúčastněných na řízení/, jsou jako oprávněné osoby dle § 4 odst. 2, resp. § 4 odst. 4 zákona o půdě, vlastníky pozemků v k. ú. **XA**, **XB**, **XC**, **XD**, **XE** a **XF**, které jsou specifikovány v příloze tohoto rozhodnutí.
- 2. Dne 11. 1. 2013 podali žalobci podnět k přezkumnému řízení. V něm uvedli, že po předložení pravomocného rozhodnutí PÚ Beroun katastrálnímu úřadu bylo zjištěno, že rozhodnutím PÚ Beroun byly vydány mimo jiné také pozemky, které byly již před účinností zákona o půdě ve vlastnictví fyzických osob, které nabyly tyto nemovitosti v souladu se dříve platnými předpisy, jiné pozemky zakoupily fyzické osoby ke dni 9. 10. 1998, pozemek č. p. **XF**, k. ú. **XB** byl vydán, přestože byl vydán již jiným rozhodnutím ze dne 1. 7. 1999, pozemek p. č. **XG** k. ú. **XC** byl vydán, ač je zastavěn od 60. let. Pozemkový

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

úřad tím pádem vydal i nemovitosti, které podle zákona o půdě vydat nelze. Žalobci navrhli, aby napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a zrušeno v celém rozsahu.

3. Státní pozemkový úřad (dále jen „*prvostupňový orgán*“) rozhodnutí PÚ Beroun přezkoumal ve zkráceném přezkumném řízení podle ustanovení § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), a rozhodnutím ze dne 4. 4. 2013, sp. zn. 102135/2013 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), jej v celém rozsahu zrušil a věc vrátil Ministerstvu zemědělství – Pozemkovému úřadu Beroun k dalšímu řízení.
4. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podaly osoby zúčastněné na řízení 1 a 2 odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 10. 2013, č. j. 63150/2013-MZE-12142, byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn tak, že ke zrušení rozhodnutí PÚ Beroun došlo pouze ve vztahu k některým vydaným nemovitostem a pouze v tomto rozsahu se věc vracela pozemkovému úřadu k dalšímu řízení. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podali žalobci k Městskému soudu v Praze žalobu. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2016, č. j. 6 A 238/2013-30, byla žaloba podle ustanovení § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“), odmítnuta s odůvodněním, že rozhodnutí pozemkového úřadu o určení vlastnictví k nemovité věci podle § 9 odst. 4 zákona o půdě je rozhodnutím správního orgánu o soukromoprávním nároku, kde je soudní ochrana zajištěna postupem podle části páté o.s.ř. Žalobci byli současně poučeni o možnosti podání žaloby v této věci v občanském soudním řízení dle části páté o. s. ř.
5. V souladu s poučením městského soudu podali žalobci u Okresního soudu v Berouně dne 19. 7. 2016 žalobu, kterou se v řízení podle části páté o. s. ř. domáhali, aby soud nahradil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2013, č. j. 63150/2013-MZE-12142, rozsudkem, kterým by bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 102135/2013. Okresní soud v Berouně rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č. j. 13 C 151/2016-230, žalobu v plném rozsahu zamítl. Na základě odvolání žalobců byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2020, č. j. 28 Co 124/2020 - 286, rozsudek Okresního soudu v Berouně zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud vyjádřil nesouhlas s právním posouzením věcné příslušnosti soudu k projednání dané věci, vyslovené Městským soudem v Praze v usnesení ze dne 20. 6. 2016. Krajský soud v Praze zavázal okresní soud, aby postupem podle ustanovení § 104c odst. 2 o. s. ř. předložil věc zvláštnímu senátu k rozhodnutí sporu o věcnou příslušnost mezi soudy rozhodujícími v občanském soudním řízení a soudy správními.
6. První kompetenční návrh Okresního soudu v Berouně zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, usnesením ze dne 14. 9. 2021, č. j. Konf 4/2021 - 26, odmítl. O druhém kompetenčním návrhu Okresního soudu v Berouně zvláštní senát usnesením ze dne 7. 12. 2022, č. j. Konf 31/2021 - 26 rozhodl tak, že příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Berouně pod sp. zn. 13 C 151/2016, je soud ve správním soudnictví. Dalším výrokem zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 6. 2016, č. j. 6 A 238/2013 - 30. Zvláštní senát uvedl, že k přezkoumání rozhodnutí pozemkového úřadu vydaného podle § 9 odst. 4 zákona o půdě jsou v obecné rovině příslušné soudy v občanském soudním řízení s tím, že pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů. Rozhodnutím žalovaného, kterým bylo v odvolacím řízení posouzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu, proto nebylo rozhodnuto věcně o sporu nebo jiné právní věci. Žalobu směřující proti napadenému

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí žalovaného by měl projednat soud ve správním soudnictví, který se může zabývat pouze tím, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení a nikoli věcí samou.

7. S ohledem na výsledek řízení o druhém kompetenčním návrhu Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 4. 2023, č. j. 6 A 238/2013 - 113, dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení, a to pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Soud věc vrátil k vyřízení opravného prostředku žalovanému, přičemž povinností žalovaného bylo zajistit všem účastníkům odvolacího řízení plné uplatnění jejich procesních práv; tedy zaslat odvolání všem ostatním účastníkům řízení a umožnit jim, aby se k němu vyjádřili.
8. Žalovaný vydal dne 24. 7. 2023 rozhodnutí č. j. MZE-43805/2023-11155, kterým odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podaly žalobu osoby zúčastněné na řízení. Městský soud v Praze shledal výše uvedené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost a svým rozsudkem ze dne 27.11.2023, č. j. 17 A 114/2023-73, je zrušil a současně opět věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Dne 27. 8. 2024 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. MZE-4048/2024-11155 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 5 správního řádu změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že jeho výrok zní: „*rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Beroun ze dne 31.3.2003 č.j. 107/2003/5103-Ba 1890/90-Vá, které nabylo právní moci dne 20.9.2012 se ruší v části, ve které bylo rozhodnuto o pozemcích p.č. XH, p.č. XI, p.č. XJ, p.č. XK, p.č. XL a p.č. XM, p.č. XN a p.č. XO, p.č. XP, p.č. XQ, p.č. XA, p.č. XB, p.č. XC, p.č. XD a p.č. XE v k.ú. XA a pozemcích p.č. XF v k.ú. XB a p.č. XG v k.ú. XC. V této části se rozhodnutí vrací Státnímu pozemkovému úřadu – Krajskému pozemkovému úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Praha k novému projednání a rozhodnutí. Ve zbytku se rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Beroun ze dne 31.3.2003, č.j. 107/2003/5103-Ba 1890/90-Vá potvrzuje.*“

II. Žalované rozhodnutí

10. Žalovaný po shrnutí procesní historie rekapituloval vyjádření účastníků řízení k odvolání. Je toho názoru, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení byly dodrženy.
11. Námitku odvolatelů ohledně rozsahu přezkumu a povinnosti šetřit práva nabytá v dobré víře žalovaný s odkazem na závěry vyplývající z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 6 A 238/2013 - 113 žalovaný vyřešil tak, že změnil výrok prvostupňového rozhodnutí a zrušil rozhodnutí PÚ Beroun pouze v části týkající se nezákonně vydaných pozemků, které byly již před účinností zákona o půdě ve vlastnictví fyzických osob, které nabyly tyto nemovitosti řádně dle dříve platných předpisů. Podle žalovaného v dané věci takový postup nezakládá zjevný nepoměr mezi chráněným zájmem vlastníků těchto pozemků a újmou způsobenou účastníkům řízení nebo veřejnému zájmu. K pozemkům parc. č. XB, parc. č. XC, parc. č. XD, parc. č. XE (nyní sloučený do parc. č. XC) a parc. č. XA v k. ú. XA (dále jen „*pozemky B*“), které žalobci převedli kupní smlouvou s právními účinky vkladu ke dni 9. 10. 1998 na manžele V. a L. K., žalovaný uvedl, že tyto pozemky byly již jednou vydány, a to rozhodnutím PÚ Beroun ze dne 27. 1. 1993, č. j. OPÚ 1890/92-Va. V daném případě, u předmětných pozemků nebyla dána překážka jejich vydání dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o půdě, ale o těchto pozemcích již bylo jednou pravomocně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnuto. Totéž podle žalovaného platí i u pozemku parc. č. XF v k. ú. XB, o kterém již také bylo rozhodnuto výše uvedeným rozhodnutím pozemkového úřadu ze dne 27. 1. 1993. V rámci nového projednání a rozhodnutí bude podle názoru žalovaného třeba znovu prověřit pozemek parc. č. XG v k.ú. XC, s ohledem na ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě především z hlediska jeho zastavěnosti ke dni účinnosti zákona o půdě. V reakci na výše uvedená zjištění zahrnul žalovaný tyto pozemky do přezkumného řízení a zbytek rozhodnutí PÚ Beroun ponechal v platnosti.

12. Závěrem žalovaný dodal, že podle jeho názoru byla nezákonnost rozhodnutí PÚ Beroun zjevná, přičemž s ohledem na zásadu procesní ekonomie a rychlosti využil vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení, pro jehož vydání byly splněny podmínky. K námitkám žalobců doplnil, že platnost darovacích smluv z roku 1994 nemá dopad na nezákonnost části rozhodnutí PÚ Beroun a zároveň připomněl, že v novém řízení je pozemkový úřad povinen respektovat závěry citovaných rozsudků Městského soudu v Praze s tím, že oprávněnými osobami budou také právní nástupci MUDr. J. Z.

III. Žaloba, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

13. Žalobní námitky žalobců lze rozdělit do tří žalobních bodů.
14. **Prvním žalobním bodem** namítli, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávného hodnocení věci. Žalobci předně konstatovali, že pozemky parc. č. XH, parc. č. XI, parc. č. XJ, parc. č. XK parc. č. XL, parc. č. XM, parc. č. XN a parc. č. XO, parc. č. XP, parc. č. XQ v katastrálním území XA (dále jen „*Pozemky A*“) neměly být do přezkoumávaného rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Beroun zahrnuty, neboť v případě těchto pozemků došlo k nabytí vlastnického práva ještě v době před účinností zákona o půdě. Zpochybnili však zrušení rozhodnutí PÚ Beroun v části týkajících se pozemků B, neboť pro tyto pozemky žalovaný stanovil odlišný právní režim od pozemků žalobců specifikovaných ve druhém žalobním bodě, a to i přesto, že manželé V. a L. K. pozemky B od žalobců nabyli kupní smlouvou v roce 1998, tedy až po datu účinnosti zákona o půdě. Žalobci tedy položili otázku, jak je možné, že se pozemky B dostaly do stejné kategorie jako pozemky, které nabyly fyzické osoby před účinností zákona o půdě. V napadeném rozhodnutí bylo navíc rozhodnuto o pozemcích, které v době vydání rozhodnutí z důvodu sloučení již neexistovaly. Zároveň se vymezili vůči tvrzení, že o pozemku parc. č. XF v k.ú. XB bylo rovněž již rozhodnuto rozhodnutím PÚ Beroun ze dne 27. 1. 1993, č. j. OPÚ 1890/92-Va. Toto žalobci považovali za chybný závěr, neboť o pozemku parc. č. XF v k.ú. XB bylo již pravomocně rozhodnuto rozhodnutím Okresním úřadem Beroun, referát okresní pozemkový úřad, ze dne 1. 7. 1999, č. j. OPÚ 1890/90-LČR Viž.Běš./Tá, které nabylo právní moci dne 23.7.1999. Ohledně pozemku parc. č. XG v k. ú. XC se v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalovaný musí prošetřit jeho zastavěnost ke dni účinnosti zákona o půdě, a to ve spolupráci s příslušným katastrálním úřadem. Příslušný Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Beroun, však již v roce 2013 zaslal právním zástupcům žalobců i osob zúčastněných na řízení informaci, ze které vyplývá, že tento pozemek je od 60.tých let minulého stolení zastavěn a neměl proto být vydán oprávněným osobám. Toto vyrozumění v minulosti žalobci žalovanému dokládali. Žalobci vznesli otázku, proč žalovaný již v této fázi řízení neměl tuto otázku dořešenu.
15. **Druhým žalobním bodem** žalobci namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Žalovaný podle jejich názoru postupoval s nezákonnou libovůlí, když se v napadeném rozhodnutí nezabýval všemi nemovitými věcmi, které byly předmětem

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

prezkoumávaného rozhodnutí. Žalobci konkrétně namítali, že žalovaný ignoroval nemovitosti, které byly rozhodnutím PÚ Beroun OPÚ 1890/92-Va ze dne 27. 1. 1993 vydány právním předchůdcům žalobců, přičemž v této souvislosti žalobci poukázali na dvě darovací smlouvy, č. j. V I + III 2056/94 a č. j. V I + III 2057/94 (dále jen „*darovací smlouvy z roku 1994*“). Na základě obou těchto smluv byl ke dni 14. 10. 1994 proveden vklad vlastnického práva žalobců do katastru nemovitostí, jehož předmětem byly pozemky parc. č. XR, XS, XT, XU, XV, XW, XX, XY, XZ, XAA, XAB, XAC, XAD, XAE, XAF, XAG, XAH, XAI v k. ú. XA, pozemky parc. č. XAJ, XAK, XAL v k. ú. XE, pozemky parc. č. XAM, XAN, XAO, XAP, XAQ, XAR, XAS, XAT, XAU, XAV, XAW, XAX v k. ú. XD, pozemky parc. č. XAY, XAZ, XBA, XBB, XBC, XBD, XBE, XBF, XBG, XBH, YBI, XBJ, XBK, XBL, XBM, XBN, XBO, XBP, XBQ, XBR, XBS, XBT, XBU, XBV v k. ú. XB, pozemky parc. č. XBW, XBX, XBY, XBZ, XCA, XCB, XCC, XCD, XCE, XCF, XCG, XCH, XCI v k. ú. XC a pozemky parc. č. XCJ, XCK, XCL, XCM, XCN, XCO, XCP, XCQ, XCR, XCS, XCT, XCU, XCV, XCW, XCX, XCY, XCZ, XDA, XDB, XDC, XDD, XDE, XDF, XDG, XDH, XDI, XDJ, XDK, XDL, XDM, XDN, XDO, XDP, XDQ, XDR, XDS, XDT, XDU, XDV, XDW, XDX, XDY, XDZ, XEA, XEB a XEC v k. ú. XF (dále jen „*pozemky C*“). Zatímco v případě pozemků B se překážkou pro rozhodnutí o nich stalo rozhodnutí PÚ Beroun ze dne 27. 1. 1993, č. j. OPÚ 1890/92-Va, v případě pozemků C rozhodnutí a následné darovací smlouvy žalovaný za překážku vydání pozemků bez vysvětlení nepovažoval.

16. **Třetím žalobním bodem** pak namítali, že napadené rozhodnutí vycházelo z nezákonné libovůle žalovaného. Postup žalovaného byl podle žalobců v protikladu ke dřívějšímu tvrzení žalovaného, který v řízení před Městským soudem v Praze podle rozsudku č. j. 17 A 114/2023-73 uvedl, že bude zapotřebí u všech nemovitostí prověřit skutkový stav a opětovně o nich rozhodnout. Namítli, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný věnoval jen několika nemovitostem, které být vydány neměly, a selektivně vybraným nemovitostem, o kterých již rozhodnuto bylo. Žalovaný se podle nich měl zabývat také otázkou, zda může vydat také nemovité věci již jednou vydané právním předchůdcům žalobců. Došlo-li k vydání pozemků oprávněným osobám, osoby zúčastněné na řízení se svých nároků měly domáhat podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o půdě u soudu, přičemž osoby zúčastněné na řízení tak učinily podáním u Okresního soudu v Berouně vedeném pod sp. zn. 4 C 209/2001. Jejich nároky však byly zamítnuty, protože došlo k pozdnímu uplatnění.
17. **Žalovaný ve svém vyjádření** nesouhlasil s žalobou a navrhl její zamítnutí.
18. Žalovaný uvedl, že pokud jde o pozemky A, pak sami žalobci potvrdili, že v případě těchto pozemků došlo k nabytí vlastnického práva jinými osobami ještě v době před účinností zákona o půdě. Žalobci podle žalovaného zároveň nerozpороvali ani výrok napadeného rozhodnutí ohledně pozemků B a pozemku parc. č. XF v k. ú. XB. Ke tvrzení žalobců, že v případě pozemku parc. č. XG v k. ú. XC byla otázka zastavenosti předmětného pozemku již vyřešena, neboť bylo příslušným katastrálním úřadem sděleno, že tento pozemek je zastaven již od 60 tých let minulého století a neměl být oprávněným osobám vydán, žalovaný uvedl, že toto tvrzení jenom potvrzuje skutečnost, že tento pozemek neměl být vydán a bude třeba o něm znovu rozhodnout.
19. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou, že byly opomenuty nemovité věci, které se v době vydání původního rozhodnutí nacházely v podílovém spoluvlastnictví žalobců a byly již v minulosti pravomocně vydány právním předchůdcům žalobců rozhodnutím PÚ Beroun OPÚ 1890/92-Va ze dne 27.1.1993. Toto rozhodnutí PÚ Beroun ze dne 27. 1. 1993 totiž

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

bylo zrušeno rozhodnutím ministra zemědělství ze dne 7. 2. 2000, č.j. 242/2000-1000 a o nemovitostech tak musel pozemkový úřad znovu rozhodnout. PÚ Beroun podle žalovaného nepochybil, když na základě rozsudků soudů (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2002, č. j. 45 Ca 57/2001 - 33, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2012, č. j. 28 Co 214/2012 - 334, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 28 Cdo 807/2013 - 397) vydal tyto nemovitosti do vlastnictví i osobám zúčastněným na řízení.

20. Stran namítaného omezení přezkumu jen na některé nemovitosti žalovaný uvedl, že k závěru zrušit rozhodnutí PÚ Beroun v nezbytně nutném rozsahu dospěl s ohledem na povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře. Poukázal na skutečnost, že s tímto postupem vyjádřil souhlas i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2023, č. j. 6 A 238/2013-113, a nepřímě pak v rozsudku ze dne 27. 11. 2023, č. j. 17 A 114/2023-73. Žalovaný byl především veden snahou o dosažení zákonnosti, aniž by byly ohroženy práva a zájmy restituentů a třetích osob.
21. **Osoby zúčastněné na řízení ve společném podání** ze dne 10. 12. 2024 prohlásily, že napadené rozhodnutí považují přes dílčí nesprávnost za věcně správné, žalobu považují za nedůvodnou a navrhli její odmítnutí, eventuálně její zamítnutí.
22. Předně namítali, že napadené rozhodnutí je ryze procesní povahy, přičemž poukázali na usnesení zvláštního senátu o rozhodování některých kompetenčních sporů ze dne 7. 12. 2022, č. j. Konf 31/2021 - 26, podle kterého se správní soud může zabývat toliko podmínkami pro rozhodnutí v přezkumném řízení, nikoliv věcí samou. Žalobcům tak nemohla vzniknout újma na právech a proto považovali za pochybné, zda je žaloba vůbec ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. přípustná.
23. Dále shrnuli procesní historii, kdy s odkazem na rozsudky Krajského soudu v Praze zdůraznili, že MUDr. J. Z. uplatnila restituční nárok řádně a včas. Poukázali také na podobnost napadeného rozhodnutí a dřívějšího rozhodnutí žalovaného ve věci ze dne 15. 10. 2013, č. j. 63150/2013-MZE-12142, které rozhodnutí PÚ Beroun rušilo jen v části pozemků nezákonně vydaných. Připomněli, že žalobci se opakovaně snaží zpochybnit závěr o tom, že MUDr. J. Z. uplatnila restituční nárok řádně a včas, přičemž restituční proces již probíhá 32 let, téměř 22 let z toho je pak přezkoumáván nabývací titul osob zúčastněných na řízení.
24. Osoby zúčastněné na řízení považovaly za prokázané, že pozemky A byly vydány vadně, neboť byly v ke dni účinnosti zákona o půdě ve vlastnictví fyzických osob. Pozemky B byly ještě před zrušením nabývacího titulu prodány kupní smlouvou s právními účinky ke dni 9. 10. 1998 manželům K., přičemž podle názoru osob zúčastněných na řízení nemůže být právo manželů K. s ohledem na jejich dobrou víru zpochybněno. V případě pozemku parc. č. XF v k. ú. XB osoby zúčastněné na řízení namítly, že napadené rozhodnutí je sice věcně správné, ale odůvodnění je pochybné. Jako vlastníci jsou stále evidováni právní nástupci E. a Z. P., u nich však absentuje dobrá víra. Žalobci v této souvislosti odkazovali na údajné pravomocné rozhodnutí OÚ Beroun, referát okresní pozemkový úřad ze dne 1. 7. 1999, č. j. OPÚ 1890/90-LČR Viž.Běš./Tá, které osobám zúčastněným na řízení a patrně ani žalovanému nebylo známo a je tedy na místě, aby právní stav této nemovitosti posoudil v novém řízení pozemkový úřad. K pozemku parc. č. XG v k. ú. XC uvedli, že nemají informace o tom, kdy byl tento pozemek zastavěn, a zda v daném případě existovala překážka vydání.
25. K argumentaci žalobců uvedli, že jádrem žaloby je námitka, podle které měl žalovaný učinit předmětem přezkumu také všechny ostatní pozemky, které byly předmětem restitučního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

procesu, neboť všechny restituované pozemky obdrželi darem od svých právních předchůdců v říjnu 1994. Ti byli v té době evidováni jako vlastníci těchto pozemků na základě později zrušeného rozhodnutí SPÚ Beroun ze dne 27. 1. 1993. Podle názoru žalobců však spoluvlastnické podíly na těchto darovaných pozemcích již nebylo možno vydat osobám zúčastněným na řízení, přičemž tento názor žalobci uplatňovali v průběhu předchozích správních a soudních řízení. S poukazem na předchozí soudní rozhodnutí ve věci poukazovali na skutečnost, že soudy v minulosti opakovaně potvrdily, že MUDr. J. Z. uplatnila restituční nárok řádně a včas. Žalobci namítaná možnost postupu podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o půdě podle názoru osob zúčastněných na řízení představuje alternativní, nikoliv výlučnou možnost postupu pro oprávněné osoby.

26. Na vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení následně **reagovali žalobci replikou**. Předně se zabývali vyjádřením žalovaného. K argumentu ochrany práv nabytých v dobré víře, snaže o dosažení zákonnosti a prevenci ohrožení práv a zájmů restituentů a třetích osob žalobci kontrovali tím, že není jasné, proč se žalovaný nezabýval námitkou žalobců týkající se darovacích smluv z roku 1994, na základě kterých žalobci nabyli vlastnická práva k pozemkům C. Zatímco pozemky B, které jejich současní majitelé nabyli od žalobců kupní smlouvou až po účinnosti zákona o půdě (s právními účinky ke dni 9. 10. 1998), byly z přezkoumávaného rozhodnutí vyňaty, pozemky C, které žalobcům a osobám zúčastněným na řízení zůstaly, napadeným rozhodnutím řešeny nebyly a fakticky tak podléhají jinému právnímu režimu. Žalobcům nebylo zřejmé, proč žalovaný chránil práva manželů K. z důvodů ochrany dobré víry, ačkoliv pozemky B nabyli od nevlastníků, avšak v případě žalobců, kteří byli v obdobné pozici, jejich práva nešetřil. Touto námitkou se doposud nikdo nezabýval, byť ji žalobci opakovaně uplatňovali v písemných podáních i ústních jednáních. Žalobci poukázali, že vychází-li žalovaný v napadeném rozhodnutí ze stavu, který zde byl ke dni účinnosti zákona o půdě, pozemky B v té době ještě nebyly ve vlastnictví manželů K. Žalobci v této souvislosti vznesli otázku, jak je možné, že se pozemky ve vlastnictví manželů K. dostaly do stejného právního režimu jako pozemky, které fyzické osoby nabyly do svého vlastnictví před účinností zákona o půdě. Pozemky parc. č. XD, parc. č. XE a parc. č. XB v k. ú. XA navíc v současné době již neexistují, přičemž už tato skutečnost podle žalobců činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobci tedy s výrokem napadeného rozhodnutí v části týkající se pozemků B nesouhlasili.
27. Žalobci se dále zabývali vyjádřením osob zúčastněných na řízení. Stran přípustnosti žaloby uvedli, že potvrzením napadeného rozhodnutí dojde k situaci, ve které bude původní rozhodnutí PÚ Beroun, které zahrnuje také vypořádání vlastnictví pozemků žalobců, v právní moci. Napadeným rozhodnutím tak podle žalobců dochází k přímému zásahu do jejich vlastnických práv. Argumentovali tím, že přes požadavek na došetření nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci avizovaného v prvostupňovém rozhodnutí k žádnému došetření nedošlo, přičemž se napadené rozhodnutí bez řádného dovysvětlení věnuje jen několika nemovitostem a do výroku zahrnuje také neexistující pozemky.
28. Žalobci dále argumentovali procesní minulostí, přičemž poukázali na skutečnost, že včasnost podaného restitučního nároku paní MUDr. Z. posuzoval až Okresní soud v Berouně, jehož rozsudek byl změněn rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2012, sp. zn. 28 Co 214/2012. Teprve tímto rozsudkem bylo 20 let po vydání nemovitostí právním předchůdcům žalobců rozhodnuto, že ze strany paní MUDr. Z. došlo k uplatnění restitučního nároku. Žalobci také poukázali na občanskoprávní řízení vedené před Okresním soudem v Berouně pod sp. zn. 13 C 151/2016, které neskončilo odmítnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žaloby žalobců, ale po několika letech, během kterých byl ve věci řešen kompetenční spor, se s žalobou opět vrátili k Městskému soudu v Praze.

29. Stran rozhodnutí žalovaného žalobci zopakovali svůj výše uvedený argument stran převodu pozemků B a účinnosti zákona o půdě. Ohledně pozemku parc. č. XG v k. ú. XC pak žalobci uvedli, že není pravdou, že by osoby zúčastněné na řízení nebyly informovány o jeho stavu, neboť z vyrozumění o provedení zápisu vydaném Katastrálním úřadem pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Beroun, č. j. Z-11916/2012-202, vyplývá, že bylo zasláno také současněmu právnímu zástupci osob zúčastněných na jednání.
30. Ke svým předchozím tvrzením pak zopakovali, že námitkami žalobců týkající se nabytí vlastnického práva k řadě pozemků obsažených v rozhodnutí PÚ Beroun opakovaně uplatňovali, nikdo se jí však doposud nezabýval. Žalovaný pak při posledním jednání u žalovaného konaném dne 10. 6. 2024 k této námitce prohlásil, že výše uvedené darovací smlouvy nemají dopad na zákonnost části rozhodnutí PÚ Beroun. Z napadeného rozhodnutí však není patrné, na základě čeho k takovému závěru žalovaný dospěl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

31. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
32. O věci soud rozhodl bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem i přes poučení soudem nevyslovili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
33. Rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení, jimiž byla zrušena nebo změněna pravomocná rozhodnutí ve správním řízení, jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s. a podléhají soudnímu přezkumu, podléhají soudnímu přezkumu, neboť zasahují do existujících hmotných práv fyzických nebo právnických osob nabytých v původním pravomocně skončeném správním řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006 – 73 [č. 1513/2008 Sb. NSS]).
34. Uvedené platí tím spíše v projednávané věci. Žalobci se nyní domáhají ochrany svého vlastnického práva k nemovitostem, přičemž toto právo jim založilo rozhodnutí PÚ Beroun. Právě tohoto rozhodnutí se přezkumné řízení bezprostředně dotýká, neboť výroky prvostupňového a napadeného rozhodnutí došlo k jeho částečnému zrušení. Soud tak nemá pochybnost o tom, že v rámci přezkumného řízení došlo napadeným rozhodnutím k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobců, kteří mohli být napadeným rozhodnutím zkráceni na svých právech (srov. § 2 a § 65 s. ř. s.) a pravomoc správního soudnictví k přezkumu napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu dána.
35. Zvláštní senát o rozhodování některých kompetenčních sporů poté v bodech 20 a 21 usnesení ze dne 7. 12. 2022, č. j. Konf 31/2021 – 26, vyložil, že soudu ve správním soudnictví nepřisluší, aby přezkoumal správní rozhodnutí o určení vlastnického práva k předmětným pozemkům podle § 9 odst. 4 zákona o půdě (obdobně srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 22. 6. 2004, č. j. Konf 123/2003–7). Konstatoval poté, že „*Státní pozemkový úřad*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodoval jako dozorčí orgán v přezkumném řízení vedeném podle § 94 a násl. spr. ř., resp. v dané věci podle § 98 spr. ř. Napadeným rozhodnutím proto nebylo rozhodnuto věcně o sporu nebo jiné právní věci ve smyslu výše uvedené judikatury. Tímto rozhodnutím bylo pouze zčásti otevřeno správní řízení, v rámci něhož teprve bude věcně rozhodováno. Soudy v občanském soudním řízení budou věcně příslušné až k projednání případně podané žaloby proti tomuto později vydanému rozhodnutí. Žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí by však měl projednat soud ve správním soudnictví, který se může zabývat pouze tím, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení a nikoli věci samou.“

36. Soudy ve správním soudnictví se tedy mohou zabývat pouze tím, zda byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení a nikoliv věci samou. Městský soud tak v nynějším řízení přezkoumá pouze tolik, zda prvostupňový správní orgán a žalovaný v přezkumném řízení zákonně částečně zrušili rozhodnutí PÚ Beroun a v tomto rozsahu Státnímu pozemkovému úřadu – Krajskému pozemkovému úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Praha uložili znovu projednat a rozhodnout o vyjmenovaných pozemcích ve výroku I. napadeného rozhodnutí.
37. Podle ustanovení § 94 odst. 1 správního řádu platí, že „[v] přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.“ Podle § 97 odst. 1 a 3 správního řádu platí, že „(1) Jestliže správní orgán po zahájení přezkumného řízení zjistí, že právní předpis porušen nebyl, řízení usnesením zastaví. Usnesení se pouze poznamená do spisu.“ a „3) Rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.“
38. Podle ustanovení § 94 odst. 5 správního řádu platí, že „[p]ři rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).“
39. Pro rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu poté platí „[j]estliže je porušení právního předpisu zjevné ze spisového materiálu, jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení a není zapotřebí vysvětlení účastníků, může příslušný správní orgán provést zkrácené přezkumné řízení. Dokazování se neprovádí. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3.“ Ostatními podmínkami se potom rozumí podmínky stanovené v ustanovení § 94 až 97 téhož zákona.
40. Předmětem projednávané věci je tak otázka, zda PU Beroun svým rozhodnutím z roku 2003 určil vlastnictví pozemků dle § 9 odst. 4 zákona o půdě v rozporu s právními předpisy a zda je zde proto důvod pro zrušení tohoto rozhodnutí v uvedeném rozsahu. Zodpovězením této otázky městský soud přitom nijak nerozhoduje o určení vlastnictví označených pozemků; o tom rozhodne příslušný pozemkový úřad v rámci nového projednání věci.
41. Soud nejprve stručně shrnuje, že rozhodnutím PÚ Beroun byly podle § 9 odst. 4 zákona o půdě určeny vlastníky pozemků, které jsou specifikovány v příloze k rozhodnutí pro katastrální území XA, XE, XD, XB, XC, XF, vyjmenované oprávněné osoby dle § 4 odst. 2 a 4 zákona o půdě (mj. někteří žalobci, osoby zúčastněné na řízení resp. jejich právní předchůdci).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

42. Prvostupňovým rozhodnutím bylo toto rozhodnutí, tj. o určení vlastnictví oprávněných osob, zrušeno v celém rozsahu, z toho důvodu, že nemovitosti byly vydány v rozporu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí PU Beroun zrušeno u vyjmenovaných pozemků jen částečně, dílem dle překážky dle § 11 odst. 1 písm. a) zákonem a o půdě a dílem pro překážku dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Ve zbytku bylo potvrzeno určení vlastnictví k pozemkům dle rozhodnutí PU Beroun. Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí k okruhu oprávněných osob připomněl výsledky předchozích řízení zakončených rozsudky Krajského soudu v Praze, že restituční nárok byl v zákonné lhůtě uplatněn rovněž MUDr. J. Z. Oprávněnými osobami tak budou i právní nástupci jmenovaní.
43. Soud předně uvádí, že mezi žalobci, žalovaným i osobami zúčastněnými na řízení panuje shoda na tom, že u vydaných pozemků A došlo k nabytí vlastnického práva jinými fyzickými osobami ještě v době před účinností zákona o půdě. Tyto osoby tak nebyly povinnými osobami dle § 5 odst. 1 zákona o půdě, proto nebylo lze tyto pozemky vydat oprávněným osobám. Mezi stranami tedy není sporu o tom, že rozhodnutí PÚ Beroun bylo v této části ve zkráceném přezkumném řízení zrušeno podle § 98 správního řádu zákonně pro zjevný rozpor s citovaným ustanovením zákona o půdě; proto zde ani nevystala žádná z překážek pro vydání pozemků dle § 11 zákona o půdě.
44. **Prvním žalobním bodem** však žalobci namítali nesprávnost napadeného rozhodnutí spočívající ve vrácení věci pozemkovému úřadu k novému projednání a rozhodnutí o pozemcích B, pozemku parc. č. XF v k. ú. XB a pozemku parc. č. XG v k. ú. XC.
45. U pozemků B poukázali na to, že jsou vlastníky manželé V. a L. K., přičemž k převodu pozemků na manžele došlo až po účinnosti zákona o půdě (rok 1998). Nesouhlasí se žalovaným, že o pozemku p. č. XF, k. ú. XB bylo rozhodnuto rozhodnutím PU Beroun dne 27. 1. 1993, č. j. OPÚ 1890/92-Va, podle žalobců o něm rozhodl Okresní úřad Beroun dne 1. 7. 1999, č. j. OPÚ 1890/90-LČR. Co se týče pozemku p. č. XG, k. ú. XC žalobci nesouhlasí s pokynem žalovaného o prověření zastavenosti ke dni účinnosti zákona o půdě, neboť již od roku 2013 je žalovanému i žalobcům známo, že jde od 60. let o zastavěný pozemek, neměl proto být vydán oprávněným osobám.
46. Soud připomíná, že není oprávněn za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny § 36 odst. 1 s. ř. s.). Odepřel by totiž žalovanému právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63).
47. Vymezením žalobního bodu se zabýval NSS např. v rozsudku č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS z 20. 12. 2005, podle nějž je žalobce povinen „*uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v téže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [...]* Líčení skutkových okolností v žalobě nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“ Rozšířený senát v rozsudku č. j. 4 As 3/2008-78 z 24. 8. 2010 upřesnil, že „jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn“. (Podtrženo městským soudem.)

48. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tak oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, nebo dohledával ve správním spisu další argumenty na podporu žalobcových tvrzení. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. (Již citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2008-78).
49. Z uvedeného tedy vyplývá, že soud může posoudit otázku, zda ob stojí důvody, pro které žalovaný v rámci přezkumného řízení zrušil rozhodnutí PÚ Beroun v rozsahu těchto pozemků, pouze v mezích takto uplatněných žalobních bodů.
50. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil, že vydání pozemků B a pozemku p. č. XF, k. ú. XB /na rozdíl od pozemků A/ nebrání překážka dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o půdě (neboť pozemky ke dni účinnosti zákona o půdě nebyly ve vlastnictví fyzické osoby). Pozemky B žalobci převedli ke dni 9. 10. 1998 na manžele K., bylo však o nich pravomocně rozhodnuto jiným rozhodnutím PÚ Beroun dne 27. 1. 1993; posledně uvedené platí rovněž pro pozemek p. č. XF, k. ú. XB. Ve vztahu k pozemku p.č. XG v k.ú. XC žalovaný uložil prověřit jeho zastavenost ke dni účinnosti zákona o půdě, to z důvodu možné překážky vydání podle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě.
51. Co se týče pozemků B, soud je předně toho názoru, že na závěrech žalovaného nic nemění skutečnost, že napadeným rozhodnutím je rozhodnuto o pozemcích p. č. XD, p. č. XE a p. č. XB, k. ú. XA, které v současné době již neexistují. Podle § 96 odst. 2 věty první správního řádu platí, že „*soulad rozhodnutí s právními předpisy se posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání.*“ Žalovaný byl tedy při svém rozhodování povinen rozhodnout o přezkumu dle právního a skutkového stavu v době přezkoumávaného rozhodnutí. Městský soud přitom ověřil ze strany 1 přílohy rozhodnutí PÚ Beroun, že pozemky byly vydány oprávněným osobám pod uvedeným označením. Žalovaný tedy zcela v souladu s § 96 odst. 2 správního řádu rozhodl o pozemcích, které byly označeny pod uvedenými parcelními čísly v době přezkoumávaného rozhodnutí. V novém řízení bude samozřejmě na pozemkovém úřadu, aby rozhodl dle aktuálního skutkového stavu, tj. o určení vlastnického práva k pozemku p. č. XC, který v mezidobí vznikl sloučením pozemků p. č. XD, p. č. XE a p. č. XB, k. ú. XA (srov. str. 10, 3. odstavec žalovaného rozhodnutí).
52. Rozhodnutí o pozemcích, které v době napadeného rozhodnutí již neexistovaly, tedy nemá žádný vliv na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
53. Byť žalovaný u pozemku B nespornuje, že v roce 1998 se jejich vlastníky, na základě kupní smlouvy sjednané se žalobci, stali manželé K., ze žalovaného rozhodnutí vyplývá, že pozemky B a pozemek p. č. XF, k. ú. XB žalovaný do nového řízení zahrnul výslovně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pouze z toho důvodu, že o vydání těchto pozemků bylo již jednou pravomocně rozhodnuto rozhodnutím PÚ Beroun OPÚ 1890/92-Va ze dne 27. 1. 1993. Jiné důvody (např. potřeba ochrany dobré víry nabyvatelů pozemků) pro zrušení rozhodnutí PÚ Beroun soudu z této části nevyplývají; městský soud tedy ani jiné úvahy žalovaného nemohl přezkoumat. S tímto důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí by se soud obecně ztotožnil, protože pokud by PÚ Beroun rozhodl podruhé o tomtéž, tím by byla dána překážka *res iudicata*, tj. překážka věci rozhodnuté dle § 48 odst. 2 správního řádu a tím by nepochybně došlo k naplnění podmínky pro zrušení rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení § 98 správního řádu pro zjevné porušení právního předpisu.

54. Ze správního spisu nicméně vyplývá, že rozhodnutí PÚ Beroun ze dne 27. 1. 1993 o dohodě o vydání nemovitostí mezi povinnou osobou Lesy ČR a bratry E. a Z. P., zrušil v mimoodvolacím řízení ministr zemědělství rozhodnutím ze dne 7. 2. 2000, č. j. 242/2000. To ostatně potvrzuje žalovaný ve vyjádření k žalobě (body VI a VII). Ministr vycházejí z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 7. 1999, č. j. 7 A 6/96-41 zrušil rozhodnutí Ústředního pozemkového úřadu ze dne 25. 8. 1999, č. j. 1518/99 – 5010/Ja a v souvislosti s tím i rozhodnutí Okresního úřadu Beroun ze dne 27. 1. 1993, č. j. OPÚ 1890/92-Va a uložil okresnímu pozemkovému úřadu, aby mimo jiné vyzval dědice po MUDr. J. Z., aby podali důkaz, že tato uplatnila do 31. 1. 1993 svůj nárok u pozemkového úřadu v souladu s § 9 odst. 1 zákona o půdě.
55. Důvodem pro zrušení mj. rozhodnutí z 27. 1. 1993 byla tedy potřeba vyjasnění okruhu oprávněných osob v dalším řízení. Jak vyplývá právě z narativní části rozhodnutí PÚ Beroun z roku 2003, okruh oprávněných osob byl v době tohoto rozhodnutí skutečně rozšířen i ve prospěch MUDr. J. Z. a jejích dědiců, to i v návaznosti na následující soudní řízení u Krajského soudu v Praze.
56. Jelikož rozhodnutí ze dne 27. 1. 1993 bylo v roce 2000 zrušeno rozhodnutím ministra, proto rozhodně netvořilo překážku věci rozhodnuté pro rozhodnutí PÚ Beroun z roku 2003. Městský soud z toho důvodu nemohl přisvědčit žalovanému, že o vydání pozemků B a pozemku p. č. XF, k. ú. XB bylo ke dni rozhodnutí PÚ Beroun již pravomocně rozhodnuto právě rozhodnutím ze dne 27. 1. 1993. Tento důvod pro zrušení rozhodnutí PÚ Beroun z roku 2003 v přezkumném řízení v této části tedy podle názoru soudu neobstojí. Soudu proto nezbylo, než žalované rozhodnutí zrušit právě v té části, která se týká pozemků B a pozemku parc. č. XF v k. ú. XB.
57. Žalobci v žalobě i v podnětu k přezkumu tvrdí, že o vydání pozemku parc. č. XF v k. ú. XB rozhodl Okresní úřad Beroun, referát okresní pozemkový úřad, rozhodnutím ze dne 1. 7. 1999, č. j. OPÚ 1890/90-LČR Viž.Běš./Tá. Této námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí implicitně nepřisvědčil tím, že podle jeho názoru o pozemku bylo rozhodnuto dne 27. 1. 1993. Existenci rozhodnutí z 1. 7. 1999 zpochybňují osoby zúčastněné na řízení s tím, že toto rozhodnutí není známo ani jim a patrně ani žalovanému. Vzhledem k procesnímu vyústění věci soudu nezbyvá, než konstatovat, že odstranění tohoto rozporu bude předmětem nového projednání věci.
58. O pozemku parc. č. XG v k. ú. XC žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pozemkový úřad ve spolupráci s katastrálním úřadem musí prošetřit jeho zastavěnost ke dni účinnosti zákona o půdě. Tvrzení žalobce, že Katastrální úřad pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Beroun, již v roce 2013 zaslal právním zástupcům žalobců i vedlejšího účastníka informaci, ze které vyplývá, že tento pozemek je od 60. tých let minulého stolení zastavěn,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pak není překážkou provedení zkráceného přezkumného řízení. Tato skutečnost mezi stranami není sporná, konstatuje ji už i rozhodnutí PÚ Beroun. Naopak to však svědčí závěru, že v případě pozemku parc. č. XG v k. ú. XC je o vydání na místě znovu rozhodnout, neboť pozemek byl nepochybně v rozhodné době zastavěn a nebylo ho lze proto vydat pro překážku dle § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Také v tomto případě zjevně PÚ Beroun rozhodnutím z roku 2003 porušil právní předpis, přičemž toto porušení je zjevné již ze spisového materiálu. I v tomto případě byly tedy podle názoru soudu rozhodnutím PÚ Beroun porušen zjevně zákon o půdě, byly tedy splněny podmínky pro zrušení i této části rozhodnutí PÚ Beroun.

59. **Druhým žalobním bodem** žalobci namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něj nebylo patrné, proč o pozemcích B rozhodl odlišným způsobem od pozemků C, o kterých rovněž bylo rozhodnuto rozhodnutím PÚ Beroun OPÚ 1890/92-Va ze dne 27. 1. 1993, kterým bylo vydáno právním předchůdcům žalobců a na žalobce byly převedeny darovacími smlouvami v roce 1994.
60. Soud předesílá, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Rozhodnutí potom nemůže být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li rozpor v něm odstranitelný výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného Rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72).
61. Žalovaný předně v závěru napadeného rozhodnutí reagoval na vyjádření žalobců k odvolání (shrnutou v bodě III. napadeného rozhodnutí), podle níž bude ve správním řízení nezbytné zabývat se i tím, zda nemovité věci, ke kterým nabyli žalobci vlastnické právo na základě darovacích smluv z roku 1994 mohou být ve správním řízení vydány oprávněným osobám v souladu se zákonem o půdě. Žalovaný k této námitce v žalovaném rozhodnutí stručně shrnul, že platnost darovacích smluv z roku 1994 nemá dopad na nezákonnost části prvostupňového rozhodnutí.
62. Žalovaný tím ve zkratce vyložil, že u pozemků C, jejichž vlastnictví žalobci od svých právních předchůdců nabyli na základě darovacích smluv z roku 1994, neshledal rozhodnutí PÚ Beroun v rozporu s právními předpisy. Ostatně nic jiného netvrdí ani žalobci, ani osoby zúčastněné na řízení. U těchto pozemků zkrátka nevyvstala otázka, zda pro jejich vydání oprávněným osobám rozhodnutím PÚ Beroun existovala některá z překážek dle zákona o půdě. Proto pokud žalobci od oprávněných osob získali pozemky C na základě darovacích smluv z roku 1994, nemá tato skutečnost žádný vliv na rozhodnutí PÚ Beroun o určení vlastnického práva oprávněných osob. V tomto nemá městský soud, co by uvaze žalovaného vytkl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

63. Pakliže žalobci v řízení o žalobě konkrétně namítli, že u pozemků C bylo rozhodnutím PU Beroun v roce 2003 taktéž rozhodnuto duplicitně o určení vlastnického práva, žalobci tuto námitku výslovně uplatnili poprvé až v řízení před soudem. Z obsahu podnětu k přezkumu, který je obsahem správního spisu, totiž nevyplývá, že by žalobci také ve vztahu k pozemkům C namítli nezákonnost jejich vydání oprávněným osobám, to na rozdíl od pozemků A, B a pozemku parc. č. XF v k. ú. XB a parc. č. XG v k. ú. XC. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jak jej rekapituluje žalovaný v bodě III. napadeného rozhodnutí, namítli neurčitě jen tolik, že bude třeba posoudit otázku, zda nemovitosti, ke kterým nabyli účastníci řízení vlastnické právo na základě darovacích smluv z roku 1994, mohou být ve správním řízení, vydány oprávněným osobám v souladu se zákonem o půdě.
64. Žalobci tedy v rámci přezkumného řízení o možné duplicitě rozhodnutí o vydání pozemků C nic nenamítli. Žalovaný tedy nedisponoval podnětem k tomu, aby inicioval přezkum i o otázce, zda u pozemků C o jejich vydání bylo již jednou rozhodnuto.
65. Pokud však žalobci poukazují na to, že o těchto pozemcích bylo již rozhodnuto rozhodnutím PÚ Beroun OPÚ 1890/92-Vá ze dne 27. 1. 1993, soud ze spisu zjistil, že toto rozhodnutí zrušil ministr zemědělství dne 7. 2. 2000, pod č. j. 242/2000 – 1000. Toto rozhodnutí tedy nečiní překážku věci rozhodnuté vůči rozhodnutí PÚ Beroun. O rozsahu vydání pozemků C oprávněným osobám na základě rozhodnutí PÚ Beroun z roku 2003 pak již žádný spor mezi stranami nepanuje.
66. **Třetím žalobním bodem** žalobci namítali, že žalovaný rozhodoval na základě libovůle, když se v napadeném rozhodnutí věnoval jen několika nemovitostem a nezaobíral se tím, zda mohl vydat také nemovité věci již jednou vydané právním předchůdcům žalobců. Došlo-li k vydání pozemků oprávněným osobám, osoby zúčastněné na řízení se svých nároků měly domáhat podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o půdě u soudu.
67. Vycházejí z úvah k druhému žalobnímu bodu soud poukazuje na skutečnost, že správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházeli z procesních podání účastníků, zejména z podnětu a z odvolání žalobců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na uvedená procesní podání reagoval a v dostatečné míře odůvodnil rozsah změny prvostupňového rozhodnutí a tudíž i zrušení rozhodnutí PÚ Beroun v části týkající se vyjmenovaných pozemků (byť to částečně dle názoru soudu neobstojí). Pakliže shledal rozpor rozhodnutí PÚ Beroun s právními předpisy jen u některých vyjmenovaných pozemků, je logické, že ve zbytku rozhodnutí PÚ Beroun i potvrdil.
68. Žalobci rovněž namítli, že byly-li pozemky vydány oprávněným osobám v podobě právních předchůdců žalobců, měly osoby zúčastněné na řízení využít postupu podle ustanovení § 13 odst. 2 zákona o půdě a domáhat se svých práv vůči osobám, kterým byly nemovitosti vydány u soudu.
69. Ustanovení § 13 odst. 2 zákona o půdě představuje občanskoprávní nárok oprávněných osob vůči osobám, kterým byly vydány nemovitosti podle § 9 zákona o půdě. Právě provedení přezkumného řízení rozhodnutí, kterým bylo podle ustanovení § 9 odst. 4 zákona o půdě rozhodnuto o vlastnictví oprávněné osoby k nemovitosti, nicméně ve výsledku povede k určení vlastnictví nemovitostí a k okruhu oprávněných osob. Bude tedy postaveno najisto, kdo může být tou osobou, vůči níž mohou oprávněné osoby směřovat u soudu své nároky podle § 13 odst. 2 zákona o půdě. Přezkumné řízení, v jehož důsledku může dojít ke změně či potvrzení vlastnictví nemovitostí, tak nevylučuje, resp. doplňuje a předchází případnému řízení dle § 13 odst. 2 zákona o půdě.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

V. Závěr a náklady řízení

70. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným, přičemž žalovaný dostatečným způsobem odůvodnil na základě jakých důvodů v rámci přezkumného řízení rozhodnutí PÚ Beroun zrušil jen v případě pozemků uvedených ve výroku I. napadeného rozhodnutí a ve zbytku rozhodnutí PÚ Beroun potvrdil.
71. Soud se neztotožnil se závěry žalovaného ve vztahu k pozemkům B a k pozemku p. č. XF v k. ú. XB. Podle názoru soudu bylo rozhodnutí ze dne 27. 1. 1993 zrušeno v mimoodvolacím řízení, netvoří tak překážku věci rozhodnuté pro rozhodnutí PÚ Beroun z roku 2003. Soud oproti žalovanému tedy neshledal, že by zde existoval důvod pro který žalovaný zrušil tuto část prvostupňového rozhodnutí a potažmo rozhodnutí PÚ Beroun ve zkráceném přezkumném řízení pro rozpor s právními předpisy (srov. § 98 správního řádu).
72. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal v této části důvodnou a žalované rozhodnutí v této části zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku. (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný tedy znovu posoudí, zda ve vztahu k pozemkům B a k pozemku p. č. XF v k. ú. XB existuje překážka pro vydání pozemků oprávněným osobám, jak namítli žalobci v podnětu k přezkumu a ve vyjádření k odvolání.
73. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
74. Žalobci nebyli procesně úspěšní v převážné v části žaloby proti pozemkům A, C a pozemku p. č. XG v k.ú. XC (11 pozemků), naopak byli procesně úspěšní v části žaloby proti pozemkům B a pozemku p.č. XF v k.ú. XB (6 pozemků), v níž soud žalované rozhodnutí zrušil. Žalobci tak byli procesně úspěšní ve výši 1/3.
75. V případě částečného úspěchu hovoří § 60 odst. 1 věta druhá s. ř. s. o poměrné části nákladů. V komentářové literatuře se objevují dva názory na to, jak poměrnou část vyjádřit. Podle prvního je třeba v takovém případě odečíst od míry úspěchu žalobce míru jeho neúspěchu (srov. Šuránek, P. in: Jemelka, L. a kol. *Soudní řád správní*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, komentář k § 60, bod 11; Kocourek, T. in: Kühn, Z. a kol. *Soudní řád správní*. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 60, bod 8). Naproti tomu druhý názor dovozuje, že jakékoliv „krácení“ míry úspěchu žalobce není namístě s ohledem na to, že správním orgánům se náklady řízení v řízeních před správními soudy pravidelně nepřiznávají (srov. Jirásek, J., in: Blažek, T. a kol. *Soudní řád správní – online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2014, komentář k § 60, část B).
76. Soud se přiklonil k prvnímu z uvedených názorů, stejně jako v rozsudku č. j. 11 Af 49/2021-67 ze 7. 2. 2024, na který odkázal například i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 3/2024-23 ze 17. 1. 2025. Ten totiž jednak odpovídá jazykovému výkladu § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť výši přiznaných nákladů stanoví na základě poměru úspěchů žalobce a žalovaného, jednak je v souladu s dlouhodobou a jednoznačnou praxí civilních soudů, v němž je rozhodná úprava obdobná té v § 60 odst. 1 s. ř. s. (srov. Putna, M. in: Drápal, L., Bureš, J. a kol. *Občanský soudní řád I, II*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, komentář k § 142 odst. 2, část 3; Bílý, M. in: Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Doležilek, J. a kol. *Občanský soudní řád*. Komentář. 3. vydání (2. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2023, komentář k § 142

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

odst. 2, bod 6; Jirsa, J., Janek, K. in: Jirsa, J. a kol. *Občanské soudní řízení*. Soudcovský komentář. Kniha I. Praha: Wolters Kluwer, 2023, komentář k § 142 odst. 2).

77. Soud již výše uvedl, že žalobci byli úspěšní z 1/3 a neúspěšní ze 2/3. Výsledný úspěch ve věci tedy činí 1/3 ve prospěch žalovaného (2/3 – 1/3). S ohledem na právě rozebrané pravidlo o náhradě nákladů řízení při částečném úspěchu proto žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.
78. S ohledem na § 60 odst. 5 s. ř. s. soud osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by bylo na místě tyto náklady přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.